

"Giv åt Stål en penning även"

Soldaterna Stål och Lod var vänner men också trätobröder, alltid jämbördiga i striden: "ingen vågade sig kalla/bättre, tapprare". "Var gång Lod blev nämnd med ära,/ nämndes även Stål." Men en gång blev Stål sårad i striden, och medan han var sjukskriven utmärkte sig Lod och fick en medalj.

När Stål hade kommit tillbaka mötte de två en hop av fem kosacker. Lod tyckte de skulle väja undan: "Broder, fem man stark är skaran,/ två blott äro vi". Stål, som inte ville ge efter så lätt, red ändå ensam till anfall. Först hade han framgång, men sedan fälldes både han och hans häst. Vid det laget hade Lod kommit till undsättning, och också han blev sårad. Men trots allt slutade det bra: "då är Stål på fötter åter / och i kamp på nytt."

Den blev kort, så ryktet säger;
Samma rykte nämner om
att till Sandels i hans läger
Lod om kvällen kom.
Lugn med sin medalj i näven
steg dragonen in:
"Giv åt Stål en penning även,
eller tag ock min!"

Det kan vara ett bra citat att ta till om man tycker att någon annan är värd samma ära som man själv. *Penning* avser naturligtvis här 'medalj' – det handlar inte om pengar.